

Henri Moore

30 juli 1898 - 31 augustus 1986

Henry Moore is bij het grote publiek met name bekend door zijn grote abstracte bronzen en marmeren sculpturen. Hij speelde een belangrijke rol bij het introduceren van een nieuwe vorm van modernisme in het Verenigd Koninkrijk.

Zijn figuren zijn meestal abstracties van het menselijk lichaam. Veel van zijn beste werken vallen in de categorie: "moeder en kind" of "achteroverleunende figuren", behalve een korte fase in de jaren '50 toen hij zich toegaf op het uitbeelden van groepen personen.

Het werk van Moore wordt gekenmerkt door organische en natuurlijke vormen en geeft meestal een suggestieve benadering van de natuurlijke contouren van het (vrouwelijke) lichaam zonder figuratief te zijn. Moore voelde zich sterk verbonden met de natuur en hij haalde hier dan ook veel inspiratie uit. Zo verzamelde hij in zijn atelier allerlei voorwerpen zoals botten, stenen en drijfhout. De vormen van zijn latere abstracte sculpturen zijn vaak doorboord of bevatten holle ruimtes. Moore-kenners vergelijken de kronkels in zijn werk met het landschap en de heuvels van zijn geboortestreek Yorkshire. In de loop van zijn carrière werden zijn sculpturen steeds vaker in een stedelijke omgeving geplaatst.

Moore maakte ook talrijke bouw-beeldhouwwerken; een voorbeeld hiervan is zijn "Wall Reliëf No 1" voor het Bouwcentrum in Rotterdam. In zijn latere leven ontwikkelde hij een talent om op grote schaal beelden te maken. Hierdoor kon hij meer opdrachten aannemen wat er toe leidde dat hij een vermogend kunstenaar werd. Desondanks leefde hij zuinig en doneerde hij via de Henry Moore Foundation veel geld aan scholing en promotie van de schone kunsten.

Hoewel Moore zegt: dat het een vergissing van de kunstenaar is wanneer die veel over zijn werk spreekt (omdat hij/zij dan het gevaar loopt de spanning in het werk te verliezen) is het een beeldhouwer die veel over beeldhouwkunst en het bestaan van de beeldhouwer heeft gezegd en geschreven.

Enkele uitspraken:

Tussen de schoonheid van expressie en de kracht van expressie zit een functioneel verschil. De schoonheid van expressie dient om het oog, de tast te behagen, de kracht van expressie gaat over spirituele vitaliteit en dat is voor mij dieper dan het behagen.

Het bestuderen van de natuur is een wezenlijk onderdeel van het kunstenaarsbestaan. Het vergroot het weten, houdt de kunstenaar fris en weg van het werken volgens een formule en is voeding voor inspiratie.

Voor een beeldhouwer in onze tijd is het belangrijkste probleem de ruimte. Vorm en ruimte horen niet alleen bij elkaar, ze zijn in wezen één. Zonder vorm geen bewustzijn van de ruimte.

Ik heb een tijdlang haast fanatiek geloofd in het 'taille direct' hakken zoals sommige oudere beeldhouwers als Brancusi, Modigliani en Epstein deden. Het is iets geweldigs, maar op den duur kom je tot de ontdekking dat je bij dergelijke kruistochten altijd iets over het hoofd ziet. Wat een beeld goed maakt is een goede geest.

